

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดสรรของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลนั้น ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง

ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง การมุ่งเป้าหมาย บรรยากาศครอบครัว ความสนใจภายในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม แม่แบบความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน บรรยากาศการเรียนการสอน กกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้นำเสนอเป็นตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาพยาบาลจำแนกตาม เพศ อายุ และภูมิภาค

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาพยาบาล		จำนวน	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	44	11.11
	หญิง	352	88.89
	รวม	396	100.00
อายุ(ปี)			
	19	3	.76
	20	26	6.57
	21	253	63.85
	22	83	20.96
	23	13	3.28
	24	5	1.26
	25	8	2.02
	26	5	1.22
	รวม	396	100.00
ภูมิภาค			
	ภาคเหนือ	102	25.76
	ภาคกลาง	121	30.56
	ภาคตะวันออก	50	12.63
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	78	19.69
	ภาคใต้	45	11.36
	รวม	396	100.00

จากตาราง พบว่า ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 88.89 เป็นนักศึกษาพยาบาลเพศหญิง และส่วนน้อย คือ ร้อยละ 11.11 เป็นนักศึกษาพยาบาลเพศชาย ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 63.95 อายุ 21 ปี มี รองลงมา คือ ร้อยละ 20.96 มีอายุ 22 ปี เป็นนักศึกษาพยาบาลที่มีภูมิภาคอยู่ในภาคกลางร้อยละ 30.56 ภาคเหนือร้อยละ 26.76 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 19.69 ภาคตะวันออกร้อยละ 12.63 และภาคใต้ ร้อยละ 11.36

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย และระหว่างตัวแปรทำนายกับ การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง

ตัวแปร	การเรียนรู้ โดยการกำกับตนเอง	การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียน	การมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน	ความสนใจและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม	ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอก	การเรียนรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง	บรรยากาศครอบครัว	บรรยากาศการเรียนการสอน	แม่แบบ
การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง	1.000	.510*	.188*	.460*	.235*	.590*	.326*	.262*	.348*
การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียน		1.000	.193*	.332*	.193*	.423*	.155*	.186*	.180*
การมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน			1.000	.030	-.018	.078	-.094*	-.112*	.011
ความสนใจและการรับรู้ความสำคัญ				1.000	.307*	.471*	.209*	.277*	.259*
ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอก					1.000	.271*	.188*	.205*	.167*
การเรียนรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง						1.000	.307*	.400*	.316*
บรรยากาศครอบครัว							1.000	.241	.153*
บรรยากาศการเรียนการสอน								1.000	.226
แม่แบบ									1.000

*p<.05

จากตาราง พบว่าตัวแปรทำนายของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงต่อกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เป็นส่วนใหญ่ แต่ความสัมพันธ์ของแต่ละคู่ไม่สูงคือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.094-.471 ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของตัวแปรทำนายมีขนาดไม่สูงเช่นนี้ จะไม่มีผลต่อความแม่นยำตรงของสัมประสิทธิ์ถดถอย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2528: 25) จึงนำตัวแปรเหล่านี้ไปทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้ สำหรับการมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงานเป็นตัวแปรที่มีสหสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ น้อยที่สุด คือไม่มีสหสัมพันธ์กับตัวแปร 4 ตัวแปร ได้แก่ กับความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอก กับความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม กับการเรียนรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง และกับแม่แบบ

ตัวแปรทำนายทั้ง 8 ตัวแปร มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับตัวการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยความสัมพันธ์แต่ละคู่มีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .188-.590

ผู้วิจัยนำตัวแปรเข้าสู่การทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง เพื่อศึกษาผลการวิเคราะห์ถดถอย
พหุคูณด้วยวิธี Enter ได้ผลดังนี้

**ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนในการทดสอบตัวแปรทำนาย
ทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง**

ตัวแปรเข้าสู่การทำนาย	R	R ²	R ² Adjusted	SE	ค่า F	p
ตัวแปรทำนาย 8 ตัวแปร	.711	.505	.495	.267826	49.199	.000

*p<.05

จากตาราง พบว่าผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยมีตัวแปรทำนายคือ การรับรู้ความสามารถ
ในการกำกับตนเอง การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ บรรยากาศครอบครัว ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้
ความสำคัญของกิจกรรม การมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน แม่แบบ ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน
บรรยากาศการเรียนการสอน และตัวแปรเกณฑ์คือการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง สรุปผลได้ดังนี้

ตัวแปรทำนายทั้ง 8 ตัวน่าจะใช้ทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองได้ดีพอสมควร เพราะมีความ
สัมพันธ์ไม่น้อย (R = .711) ค่าประสิทธิภาพในการทำนาย (R²) มี 50.5% และการแปรค่าตัวแปรทำนายทั้ง 8
ตัวแปรจะมีผลต่อการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง 49.5% (R² Adjusted) และค่าความคลาดเคลื่อนของการ
ทำนาย(Standard Error)ค่อนข้างต่ำ คือประมาณ .267826 และจากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยการ
ทดสอบค่าสถิติ F พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีตัวแปรทำนายบางตัวจากตัวแปรทั้ง 8
ตัวแปร สามารถนำไปใช้ทำนายตัวแปรเกณฑ์การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองได้

ตารางที่ 17 ผลการทดสอบอิทธิพลของตัวแปรทำนายต่อตัวแปรเกณฑ์คือการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง เรียงตามน้ำหนักที่ได้จากการคำนวณสมการถดถอย

ตัวแปร	β	t	p
การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง	.309*	6.644	.000
การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้	.255*	6.229	.000
ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม	.159*	3.758	.000
บรรยากาศครอบครัว	.149*	3.864	.000
แม่แบบ	.140*	3.650	.000
การมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน	.122*	3.273	.001
บรรยากาศการเรียนการสอน	.009	-.211	.833
ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน	.006	.155	.877

* $p < .05$

จากตาราง พบว่า การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง เป็นตัวแปรทำนายที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองมากที่สุด โดยมีการมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลรองลงมา และการมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงานเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่ำที่สุด โดยสามารถทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ส่วน บรรยากาศการเรียนการสอน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตนไม่สามารถทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองได้

ตารางที่ 18 ความสำคัญของตัวแปรทำนายการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง

ตัวแปรทำนาย	ค่า β	ค่า t	ค่า F_1
การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง	.309	6.644	44.14
เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้	.255	6.229	38.80
บรรยากาศครอบครัว	.158	3.864	14.93
ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม	.159	3.758	14.12
แม่แบบ	.140	3.650	13.32
เป้าหมายเพื่อผลงาน	.122	3.273	10.71
บรรยากาศการเรียนการสอน	-.009	-2.11	.045
ความเชื่ออำนาจภายใน	.006	.155	.024

จากตาราง พบว่า เมื่อตัวแปรเกณฑ์คือการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองตัวแปรทำนาย 8 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ บรรยากาศครอบครัว ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม แม่แบบ การมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน บรรยากาศการเรียนการสอน และความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน

**ตอนที่ 2 ผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดสรรจากความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ
การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล**

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 1 ผู้วิจัยได้นำตัวแปรทำนายทุกตัว ยกเว้นบรรยากาศครอบครัวยุโรปไปสร้างแผนการจัดการเรียนการสอน แล้วดำเนินการทดลองจัดการเรียนการสอน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ ผลการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยนำเสนอเป็นตาราง ตามลำดับดังนี้

**ตารางที่ 19 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษา
กลุ่มทดลองและของนักศึกษากลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน**

ตัวแปร	N	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
นักศึกษากลุ่มทดลอง	10	3.4	.40	3.9	.37	-6.845*	.000
นักศึกษากลุ่มควบคุม	10	3.2	.45	3.6	.22	-2.579*	.015

*p<.05

จากตาราง พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เช่นเดียวกับนักศึกษาในกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้ระหว่างนักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการเรียนรู้	10	3.4	.37	3.2	.45	-.746	.233
หลังการเรียนรู้	10	3.9	.40	3.6	.22	-2.35*	.015

*p<.05

จากตาราง พบว่าก่อนการเรียนรู้ นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง ไม่แตกต่างกัน ทว่าภายหลังการเรียนรู้ นักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองของนักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลองระหว่างก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้

ตัวแปร	N	ก่อนการเรียนรู้		หลังการเรียนรู้		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
นักศึกษากลุ่มทดลอง	10	7.8	.87	8.7	.78	-4.796*	.000
นักศึกษากลุ่มควบคุม	10	6.8	1.0	7.5	.79	-2.026*	.037

*p<.05

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนรู้ นักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองสูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ตารางที่ 22 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองก่อนการเรียนและหลังการเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการเรียน	10	7.8	.37	6.8	.79	-2.131*	.024
หลังการเรียน	10	8.7	.78	7.5	.87	-3.289*	.002

* $p < .05$

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองสูงกว่าของนักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย เช่นเดียวกันก่อนการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองสูงกว่าของนักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของนักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลองระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน

ตัวแปร	N	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
นักศึกษากลุ่มทดลอง	10	10.1	3.1	11.9	3.2	1.456	.090
นักศึกษากลุ่มควบคุม	10	9.5	3.8	10.4	3.4	.457	.329

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ไม่แตกต่างจากก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกันหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างจากก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ของนักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเพิ่มขึ้นมากกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชก่อนการเรียนและหลังการเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการเรียน	10	10.1	3.8	9.5	3.0	-0.386	.352
หลังการเรียน	10	11.9	3.4	10.4	3.2	-1.008	.164

จากตาราง พบว่าก่อนการเรียนค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของนักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกันหลังการเรียนค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม แต่อาจจะเป็นเพราะว่าก่อนการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่าเช่นกัน

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชและต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของ
นักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลองระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน

ตัวแปร	N	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
นักศึกษากลุ่มทดลอง							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	1.7	48.17	6.3	50.31	-.228	.412
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	157.5	29.73	170.5	22.43	-1.527	.081
นักศึกษากลุ่มควบคุม							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	3.00	331.18	14.8	32.17	-7.66	.232
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	132.9	27.58	174.3	36.56	-7.67*	.000

*P<.05

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช และเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ไม่แตกต่างจากก่อนการเรียน แต่ทว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่าก่อนการเรียน และหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชและต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช
ก่อนการเรียนและหลังการเรียน ระหว่างนักศึกษาในกลุ่มควบคุมและนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการเรียน							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	1.7	48.17	8.0	33.18	.341	.369
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	157.5	29.73	132.9	27.58	-1.918	.036
หลังการเรียน							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	6.3	50.32	14.8	32.95	.447	.330
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	170.5	22.44	174.3	36.56	-.280	.392

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชและเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทว่าก่อนการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 (รายละเอียดในภาคผนวก ง.) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติการพยาบาลจิตเวชหลังการเรียน
ระหว่างนักศึกษาในกลุ่มทดลองและนักศึกษาในกลุ่มควบคุม

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
คะแนนการฝึกภาคปฏิบัติการ พยาบาลจิตเวช	10	64.34	3.8	60.68	5.7	-1.68	.055

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติการไม่แตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาในกลุ่มทดลองสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชและต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของ นักศึกษากลุ่มควบคุมและนักศึกษากลุ่มทดลองระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน

ตัวแปร	N	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	P
		Mean	SD	Mean	SD		
นักศึกษากลุ่มทดลอง							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	1.7	48.17	6.3	50.31	-.228	.412
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	157.5	29.73	170.5	22.43	-1.527	.081
นักศึกษากลุ่มควบคุม							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	8.00	33.18	14.8	32.17	-7.66	.232
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	132.9	27.58	174.3	36.56	-7.67*	.000

*P<.05

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช และเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ไม่แตกต่างจากก่อนการเรียน แต่ทว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่าก่อนการเรียน และหลังการเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงขึ้นเช่นเดียวกัน (รายละเอียดในภาคผนวก ง)

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวชและต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช
ก่อนการเรียนและหลังการเรียน ระหว่างนักศึกษาในกลุ่มควบคุมและนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	P
		Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการเรียน							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	1.7	48.17	8.0	33.18	.341	.369
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	157.5	29.73	132.9	27.58	-1.918*	.036
หลังการเรียน							
เจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช	10	6.3	50.32	14.8	32.95	.447	.330
เจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	10	170.5	22.44	174.3	36.56	-.280	.392

*P<.05

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อผู้ป่วยจิตเวช และเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทว่าก่อนการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 (รายละเอียดในภาคผนวก ง) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติการพยาบาลจิตเวชหลังการเรียน
ระหว่างนักศึกษาในกลุ่มทดลองและนักศึกษาในกลุ่มควบคุม

ตัวแปร	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		Mean	SD	Mean	SD		
คะแนนการฝึกภาคปฏิบัติการพยาบาลจิตเวช	10	64.34	3.8	60.68	5.7	-1.68	.055

จากตาราง พบว่าหลังการเรียนนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติไม่แตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาในกลุ่มทดลองสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม